

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Maureen Linda Yoko Patty Neger-Manders

Geboortedatum: 11 september 1974

Geboorteplaats: Venlo

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik las uw bericht over de hoorzitting politiegeweld op 1 mei a.s. en dat mensen die slachtoffer zijn geworden van politiegeweld, ervaringen met u konden delen. Dat wil ik bij deze dan ook graag doen, om zo aandacht te creëren voor de manier hoe de M.E. de laatste tijd met demonstranten omgaat, en dan voornamelijk bij de anti-Rutte en anti-Corona maatregelen demonstraties. Wij zijn bij meerdere demonstraties geweest. Grote en kleinere, maar veel op het Museumplein waaronder op 17 januari, 24 januari in Eindhoven, 7 en 21 februari Museumplein, 7 maart Museumplein, 14 maart Malieveld Den Haag, 20 maart World Wide in Amsterdam, 21 maart Museumplein Amsterdam, Police For Freedom 10 april in Baarn, 11 april in Amstelveen, 24 maart in Venlo en 27 april in Arnhem. We zijn er dus geregeld bij zoals u kunt lezen. De laatste tijd lijkt de politie meer te faciliteren dan te escaleren, maar eigenlijk alle demonstraties in januari, februari en maart waren er, met veel geweld, door escalaties van de ME en de Romeo's, en dat begon altijd voor 16:00 uur en voordat de demo's afgelopen zouden zijn, en in sommige gevallen zelfs nog niet eens begonnen waren.

Wij zijn vreedzame demonstranten die het niet eens zijn met het beleid van Rutte en zeker niet met de coronamaatregelen die vrijheidsbeperkend zijn en te onlogisch voor woorden, gegeven het bewijs van vele onderzoeken die ondertussen plaats hebben gevonden over hoe het coronavirus zich gedraagt, wat de IFR is (die nu al een aantal keer naar beneden is bijgesteld) en vooral over de propaganda en de angstzaaiërij door de regering, het OMT en RIVM, waar de mainstream media keihard aan meewerkt. Wij zijn fel tegen een vaccinatiepaspoort, tegen een testmaatschappij, tegen de vaccinatiepropaganda, de waarheid die niet verteld wordt over de testfase waar de vaccins (als je ze al zo moet noemen) nog inzitten, de angstzaaiërij en zwartkijkerij van de experts en het kabinet, en de vrijheidsbeperkende maatregelen die ons opgedrongen worden. Wij demonstreren tegen dat beleid, wij staan op voor onze vrijheid en voor een vrije maatschappij waar wij, onze kinderen en straks misschien kleinkinderen in leven en opgroeien, en dat nu in gevaar is, als dit alles geen halt wordt toegeroepen.

Wij zijn eigenlijk iedere keer in die eerste 2 maanden tijdens de demonstraties waar we aanwezig waren op tijd weggegaan, voordat het helemaal escaleerde, omdat wij gaan om te demonstreren en niet om te rellen of ook maar aan enig geweld mee te doen. Wij staan op tegen het beleid, omdat dat als burger het enige is wat je kan, mag en wat ons betreft moet doen, om te laten zien dat wij het niet met het beleid eens zijn. Niets doen is geen optie meer.

Op 7 maart jl. ging het helaas mis voor ons. De demonstratie verliep eindelijk eens een keer heel vreedzaam, er was politie en ME, paarden, honden, waterkanonnen, eigenlijk wat er iedere keer aanwezig was bij "onze" demonstraties. De demonstraties zijn allemaal stuk voor stuk iedere keer verboden geweest, dus gingen wij op eigen titel koffiedrinken op het Museumplein, omdat het demonstreren ons iedere keer onmogelijk gemaakt werd. Het mocht op enig moment doorgaan, maar dan met 500 man op een andere plek, waarvan de organisator heeft gezegd dat hij dat niet accepteerde en ook de veiligheid niet kon garanderen omdat er veel meer animo was om te komen demonstreren. Vanaf toen werd het een koffiedrink actie op eigen titel. Dat kunnen ze niet verbieden.

Zoals gezegd, het verliep allemaal heel gemoedelijk (ondanks de gigantische hoeveelheid aan politie, ME, Romeo's, paarden en honden). Het zonnetje scheen, we hebben ons goed geamuseerd, genoten

van het weer en de gelijkgestemde mensen op het Museumplein. De charges bleven uit, we hadden echt zoiets van EINDELIJK ze laten ons tot aan het einde met rust. De tijden van de demonstraties waren van 14:00 tot 16:00, en de afspraak onderling was dat als het 16:00 was, we ook gewoon weer naar huis zouden gaan. Alleen tot aan die 7 maart was ons dat nog nooit gelukt, want alle demonstraties op het Museumplein werden iedere keer vroegtijdig uit elkaar geslagen en geveegd. Dus de euforie voor ons was groot op 7 maart. Het werd 15:00 uur, niets aan de hand, het werd 15:30 nog steeds niets aan de hand, het werd 15:45 uur en het was ongelofelijk, we waren nog niet natgespoten en nog geen charges. Maar toen rond 15:50 - 15:55 gingen ze toch aan het vegen. 5 minuten voor de aflooptijd, dat was weer erg jammer, maar goed, we kenden het ritueel, dus we liepen voor de M.E. op een aardige afstand vooruit, in de richting van het concertgebouw, want ze vegen altijd vanuit de kant van het Rijksmuseum naar de Van Baerlestraat. Dat riedeltje kenden we wel ondertussen. De charges begonnen, de linies rukten op. Wij hadden onze auto geparkeerd bij de Q-Park Museumplein, waarvan de dichtstbijzijnde ingang bij het van Gogh museum was, dus daar liepen wij naartoe. Ik was nog wel aan het filmen, achteruitlopend, want hoe dan ook, het is toch altijd indrukwekkend zoveel ME met paarden, honden en bussen op te zien rukken.

Wij liepen richting Q-park ingang en wilde daar net voordat de ME bij ons aan zou komen de parkeergarage ingaan, om zo op tijd weg te zijn, om dan ook huiswaarts te gaan. De deur was in eerste instantie nog open, maar ging voor onze (mijn man en mijn) neus dicht. We dachten dat die deur vanzelf nog open zou gaan, maar dat gaat alleen als je de parkeerkaart in de machine die daar staat doet. Daar kregen we de kans niet voor. De ME kwam dreigend op ons af en mijn man en ik, met nog een paar andere dames stonden dus voor de dichte ingang van het Q-park. Een aantal ME-ers hadden ons ondertussen bereikt en wilde ons niet de parkeergarage in laten gaan en sommeerde ons te lopen richting Concertgebouw. Wij wilden nog steeds de parkeergarage in, dan waren we namelijk ook gewoon weg geweest, maar daar kregen we de kans niet voor. We stonden eigenlijk vast daar tussen de dichte deur en de ME. Er waren 2 ME-ers die ons vooruit duwde en begonnen te slaan, waarbij ik zo'n harde duw kreeg dat ik voorover op de grond viel. Ondertussen kreeg ik klappen met de wapenstok terwijl ik op aan het krabbelen was. De slagen die ik kreeg waren zo hard, alsof ik, ik weet niet wat gedaan had. Ik voelde de agressie achter de stok en ik snapte niet wat me overkwam en waarom er zo hard op mij geslagen werd. Ik heb een paar beste klappen op mijn rug gehad en ik had ook gelijk een stekende pijn in mijn rug die ik voelde toen ik oprabbelde.

Ondertussen wilde mijn man, die wel al een eind naar voren geduwd was, naar mij toe komen om mij te helpen, omdat hij gezien had dat ik op de grond geduwd en gevallen was. Toen hij zich naar mij omdraaide om naar mij toe te komen werd hij hardhandig door een ME-er bij zijn nek gepakt, en op zijn hand, rug en heup geslagen. Hij mocht niet naar mij toe komen en werd met grof geweld weggemept. Ik was ondertussen opgekrabbeld en kwam dus vanachter de linie naar voren toe. Had ik dat maar niet gedaan. Ik liep dus naar voren, passeerde daarbij de ME-er waarvan ik vermoed dat hij ook degene is die mij zo hard op de rug heeft geslagen, de ME-er kijkt over zijn linkerschouder, ziet mij lopen en slaat mij belachelijk hard op mijn rechter bovenbeen. Ik heb daar een blauwe plek aan overgehouden, daar zeg je u tegen, en dit heeft ook behoorlijk veel pijn gedaan. Die plek is nu, we zijn nu meer dan 6 weken verder, nog steeds gevoelig. Maar ik deed dus niets anders dan naar voren lopen, naar mijn man, passeer daarbij dus de ME en ik krijg me een keiharde klap op mijn bovenbeen met de wapenstok. Terwijl ik gehoor aan het geven was aan wat zij wilden en dus niets anders deed dan de richting oplopen waar ze ons al naartoe dirigeerde. Die slag op mijn been kwam voor mij dan ook nog eens uit het niets. Buitensporig, onnodig en excessief geweld is er tegen mijn man en mij gebruikt.

Ik heb het hele voorval zelf gefilmd, want ik was al aan het filmen toen ik omver geduwd werd en de camera van mijn telefoon is gewoon blijven lopen tijdens het incident. Toen wij uit de broodjeszaak kwamen waar we in gevlucht zijn, want de ME kwam tot aan de overkant van de Van Baerlestraat (terwijl ze andere keren niet de straat overstaken), kwam er een vrouw naar ons toe die vroeg of wij degenen waren die net geslagen waren. Toen wij dat bevestigden, meldde zij dat zij dat had gefilmd, en zij heeft mij de beelden gestuurd. Daar zie je duidelijk op hoe mijn man geslagen wordt en hoe ik de klap op mijn been krijg, terwijl ik dus gewoon langs die ME-er naar voren loop. Toen wij terugliepen naar de desbetreffende Q-park ingang waar we weggeslagen zijn, stond daar ook nog een andere vrouw die ons herkende en die heeft ook gefilmd, dus ook die opname heb ik gekregen. Op 14 maart toen we bij het Malieveld in Den Haag waren, werden we nog eens herkend door een aantal mensen die het voorval ook gefilmd hadden en dus hebben we ook nog eens 3 andere opnamen gekregen. Beelden genoeg in ieder geval waar de slag op mijn been, het slaan en hardhandig aanpakken van mijn man op staat en dus de hele omstandigheden waaronder dit gebeurd is. Het enige dat niemand op beeld heeft staan, anders dan ikzelf op mijn eigen opnamen (en alleen hoorbaar), is dat ik op mijn rug word geslagen. Het is alleen hoorbaar omdat ik het uitschreeuw op het moment dat ik die klappen kreeg, maar dat staat dus niet op beeld.

Ik heb een aantal weken flink last gehad van een interne kneuzing in mijn rug, of door de val of door de slag met de wapenstok of een combi van beiden, dat weet ik niet zeker. Ik heb de eerste week amper kunnen, zitten, lopen, bewegen van de pijn. Ik heb de eerste drie nachten bijna niet geslapen omdat iedere beweging ontzettend veel pijn deed in mijn rug, en ook de blauwe plek op mijn been was zeer pijnlijk. Mijn man heeft mij de eerste week moeten helpen met aan- en uitkleden, want dat ging niet. Ik heb de hele week in joggingbroek moeten lopen, want ik kon geen spijkerbroek aan omdat mijn been zo pijnlijk was. Ik ben toch naar het Malieveld gegaan op 14 maart omdat ik mij letterlijk en figuurlijk niet uit het veld wilde laten slaan door die gebeurtenis. Het lopen was toen nog steeds pijnlijk maar wat draaglijker. We zijn ook aan de zijkant van het Malieveld aan de overkant van de straat blijven staan, omdat toen ik het bataljon aan ME-ers al zag toen wij daar aankwamen, toch wel een angstgevoel kreeg. Ik wist namelijk waar ze toen in staat waren, en ik wist ook dat je niets gedaan hoeft te hebben om in elkaar geslagen te worden. Dus we hebben behoorlijk afstand gehouden. We zijn heel even achter het veld op gegaan, maar hebben ons ook weer omgedraaid omdat er toen charges begonnen helemaal vooraan, en omdat ik dus niet in staat was om te rennen, hebben we eieren voor ons geld gekozen en zijn voor het grote geweld dat daar begon plaats te vinden weer aan de zijkant van het veld aan de overkant van de straat gaan staan.

Mijn man heeft een behoorlijke blauwe plek op zijn heup overgehouden en een flink gekneusde rechterhand aan de klappen van 7 maart. Ook hij heeft nu nog last van die kneuzing op zijn hand, zij het minder, maar bij een stevige hand geven is het nog gevoelig.

Wij hebben wel aangifte gedaan. Ook dat werd ons in eerste instantie niet makkelijk gemaakt. Een aantal dagen na het voorval, hebben wij 0900-8844 gebeld, zoals vermeld op de website van de politie. Daar staat de tekst: "Als u slachtoffer bent van geweld, moet u altijd aangifte doen. Bel 0900 - 8844 (belkosten). Dan kunt u bespreken welke manier voor u het beste is." Dus hebben wij dat nummer gebeld en het verhaal uitgelegd van wat er op 7 maart is gebeurd met de vraag hoe wij het beste aangifte konden doen. Degene die de telefoon beantwoordde gaf aan dat ze het niet zeker wist en dat even na moest gaan vragen omdat er nog wel eens een en ander veranderde. Toen ze weer aan de telefoon kwam zei ze dat we een klacht in moesten dienen en heeft ons naar het klachtenformulier doorverwezen. We konden dus geen aangifte doen. Dus heb ik braaf het klachtenformulier ingevuld met ons verhaal en dat ingestuurd. De dag erna werd ik opgebeld door de Politie Amsterdam, VIK en dan de Klachtenafdeling, dat de klacht ontvangen was. Die meneer heeft uitgelegd wat de

Klachtenafdeling doet. Hij heeft ook nog naar mij gevraagd hoe het met me was en dat het een vervelende situatie was. Al met al een prettig gesprek gehad met die man. Hij stelde me wel de vraag wat ik met die klacht nu wilde bereiken. Ik heb toen gezegd dat ik eigenlijk aangifte had willen doen, maar dus naar hen was doorverwezen, waarop hij mij zei dat de klachtenafdeling meer was voor de politie intern om wat mee te doen, om te verbeteren, maar wij dus wel aangifte konden doen bij de afdeling Integriteit van de politie.

Hij heeft het dus doorgestuurd naar Integriteit en een paar dagen later werden wij gebeld om afspraken in te kunnen plannen om aangifte te doen. Mijn man en ik moesten dat apart van elkaar doen, en dat hebben we ook gedaan. Via Teams, we hoefden niet naar Amsterdam te komen gelukkig, en we zijn zeer net en correct en menselijk behandeld door de vrouw die de aangiftes heeft opgenomen. Ik heb ook nog aangegeven dat er surveillance camera's, camera's bij het Van Gogh museum en bij de ingang van de Q-park hangen, waar als ze die beelden van die dag en dat tijdstip op zouden vragen, ze vast ook het stuk kunnen zien waar ik op mijn rug geslagen word, door welke ME-er, en op welk moment, en dan te kunnen zien hoe buitensporig en onnodig het was. Die beelden zouden ze opvragen. De aangiftes zijn ondertekend door ons en nu is het afwachten wie wat en hoe. Of ze de desbetreffende ME-er kunnen identificeren is de vraag, maar ik heb zijn ogen op beeld, hij had gezichtsbedekking tot over zijn neus, en ik was hem aan het filmen toen hij zich naar mij omdraaide, dus ik heb zijn gezicht, van wat ervan te zien was dan, redelijk scherp in beeld gelukkig. Hij had ook een kleur op zijn schouder en helm, wat een identificatie van een peloton/afdeling is, dus hij zou terug te herleiden moeten kunnen zijn, naar het peloton en korps waar hij dient, en dus ook herkend moeten kunnen worden door zijn commandant. We weten nog niet of dat ook het geval gaat zijn, we weten niet of hij bij politie Amsterdam zat of ergens anders vandaan kwam, maar dat onderzoek loopt dus nog. We zouden op de hoogte gehouden worden van de voortgang van het onderzoek, maar er werd ook gezegd dat dat nog wel even kon duren. Het zou aan het OM voorgelegd moeten worden, en dan moet de rol van de ME-er nog bepaald worden en dan horen we wel hoe verder en of verder.

In mijn aangifte heb ik ook het volgende aangegeven. Wij hebben onze eerste hulp zorg bij vrienden gekregen op 7 maart. Toen de vrouw van dat gezin mij vroeg of ik niet ontzettend geschrokken was, was mijn antwoord, nee ik ben niet geschrokken. Ik ben verbouwereerd en verontwaardigd over wat ons is overkomen, omdat ik niet snap waarom wij zo hard aangepakt zijn geweest, en zo hard met zoveel agressie geslagen zijn. Ik voelde de agressie achter de stok gewoon, en die kon ik niet plaatsen. Totdat ik (en dat was na 7 maart) de BPOC verklaringen onder mijn neus kreeg. Toen ik las over het wappierammen, toen viel bij mij het kwartje. Dat is namelijk een hele plausibele verklaring van de agressie die mijn man en ik gevoeld hebben op 7 maart. We hadden immers niets misdaan, we hebben geen grote mond opgezet, we hebben ons niet verweerd, niets van dat alles. Dus waar die agressie vandaan kwam, dat is wat ik totaal niet kon plaatsen, totdat ik een aantal BPOC verklaringen van agenten had gelezen. Toen viel dat puzzelstukje voor mij ook op zijn plaats, want dat is voor mij de enige verklaring waarom iemand zo hard op een medemens slaat zonder aanleiding, zonder waarschuwing, zonder iets.

Wij zijn er op flinke kneuzingen na gelukkig goed vanaf gekomen (ik heb de beelden van 17 januari en 14 maart gezien, dus ons verhaal is eigenlijk maar peanuts t.o.v. wat anderen aan politiegeweld over zich heeft heen gekregen, met verwondingen en letsel vele malen erger dan die van ons), maar het is een ervaring die vergeet je nooit meer. Het had ook zo gruwelijk mis kunnen gaan. Ik had verkeerd kunnen vallen, ze hadden me op mijn hoofd kunnen slaan (wat gelukkig niet gebeurd is), ons letsel had vele malen erger kunnen zijn. En dat is ons aangedaan door de politie die er zou moeten zijn om ons te beschermen, juist tegen geweld.

Het ergste van dit voorval wat mij betreft, is dat het vertrouwen in de politie, die waakzaam en dienstbaar zou moeten zijn, en waar wij voorheen veel vertrouwen in hadden (we hebben zelfs een Cursus Politie voor Burgers gevolgd een aantal jaren geleden, waar we door onze wijkagenten voor uitgenodigd waren omdat wij nauw contact met hen hadden over grote jongerenoverlast in onze wijk toentertijd), ons nu, zonder ook maar enige waarschuwing in elkaar kan meppen en er ook nog mee weg kan komen. Dat gaat er bij ons niet in. Dat kan niet en dat mag niet. Het vertrouwen in de politie dat wij hadden is door het geweld wat tegen ons is gebruikt op 7 maart in één klap weggevaagd, en dat is helemaal niet wat wij willen. Het is zelfs beangstigend als je de politie zelfs niet meer kan vertrouwen. Vandaar ook de aangiftes die we gedaan hebben en we hopen ook dat ons verhaal kan bijdragen aan het openbaar maken van dit soort misstanden. Want dit kan en mag niet. Nergens niet, maar hier in Nederland, waar alles zo goed geregeld is (of eigenlijk blijkbaar dus niet), is dit echt een grote schande, voor de politie, en voor ons. Het is een schending van onze rechten en onze veiligheid. Als we de politie zelfs niet meer kunnen vertrouwen, dan is het einde zoek.

We hebben geen advocaat op dit moment, aangezien we niet weten of deze zaak tot een zaak gaat komen, dus dat wachten we even af om te kijken wat er uit dat onderzoek en het overleg met het OM gaat komen en of er iets uitkomt of dat we misschien afgescheept gaan worden, wat we niet hopen natuurlijk, maar het is voor ons ook de eerste keer dat dit ons gebeurt, dus we hebben hier totaal geen ervaring mee en wat de kansen zijn dat hier iets uit voortkomt en of de desbetreffende ME-er ook echt gevonden gaat worden. We krijgen van veel mensen te horen dat het toch waarschijnlijk op niets uit zal lopen, maar dat moeten we dan maar gaan zien.

Ik hoop dat deze verklaring, onze ervaring, in ieder geval iets bij kan dragen, hoe klein dan ook, aan het bewust maken van het politiegeweld wat er gaande is vandaag de dag, en dat het niet de demonstranten zijn die het geweld plegen en ermee beginnen, maar het de politie is, die hier ver buiten hun boekje gaat, tegen weerloze vreedzame burgers, die zo het recht op demonstreren wordt ontnomen, en waarvan het geweld dat gebruikt wordt niet goed te praten valt, op geen enkele manier en onder geen enkele omstandigheid in onze situatie, maar ook niet in vele andere situaties.

Leiderdorp
1 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Maureen Neger-Manders

.....

Drs. Pieter Kuit